

MAGUNKKAL VITT GONDOLATOKRÓL – EGY SZEMÉLYES VALLOMÁS

Vakációra készülök. Elviszem üdülni a családot...és a plazmasejtjeimet.

Igen, plazmasejteteket! A csontvelőben meghúzódozó, ovális kis képződményeket, amik hivatlan potyautasokként szegődtek hozzám, és akiket, mint kiderült, lehetetlen többé az utazólistáimról törölni. A sejtek, amik eddig a békés egymás mellett élés jegyében éltek csendes zugaikban, de valami váratlanul feldühíthette őket, és mint kiderült, már egy ideje kisebb csoportokba kezdtek formálódni.

A testünkben kialakult sejt csoportokat többnyire aggasztó jeladásként kell értelmeznünk, így nem meglepő, hogy a fenti sorok írása közben gondolatok özöne áraszt el. Mint egy sziklaszorosban zúgó patak sodrása egy váratlan torlasz előtt, rohanó gondolataim váratlanul megtorpannak egy kérdésnél: amikor átlépünk a szakadékon, ami elválasztja a „velünket” a „nélkülünktől”, vajon mennyi leíratlanul maradt és kimondatlan gondolat hagyja el velünk a világot?

És ezeknek az örök titokba sülyedt gondolatoknak vajon lenne-e értéke, ha megmaradnának? Érdemes volna kimondani, lejegyezni vagy bármiképpen megőrizni őket? Javítana ez a minket követő feltorlódozó események könyörtelen sodrásán? Vagy a téboly felé terelné kiszámíthatatlanná váló világunkat?

Méltóbb lenne a világ, ha a Mein Kampf sorai a fuldokló gyermek Hitlerrel együtt a folyóba vesztek volna? Jelentősebbé vált volna a matematika és filozófia hatása a történelemben, ha alexandriai Hypatiát az ugyancsak alexandriai Szent Cirill püspök által felhergelt keresztény tömeg nem mészárolta volna le? Mennyivel hangzana másként Mozart Rekviemje, ha nem vitte volna korai sírjába magával a be nem fejezett hangokat?

Szóval, utazásra készülök. Elmegyünk a családdal...és a plazmasejtjeimmal. A lázadó hordákkal, akiknek egy alkut ajánlottam.

Alku! A szó, ami egy manapság szinte már elfelejtett alapelven alapul: a kompromisszumon!

A sejtekkel történő egyezkedéseink egyelőre némi sikerrel kecsegtetnek. A fékezhetetlen betolakodóktól engedélyt kaptam, hogy valóra váltsam egy régi álmomat az exotikus Dél-Kelet Ázsiában! A sejtek ugyan velem tartanak, de beleegyeztek, hogy ezúttal én leszek az útikalauzok, és ők jámboran követnek engem. Nem, mintha komolyan gondolnám, hogy csontjaimba vésett sötét zugaikból bármit is látni fognak; de esetleg értékelik majd...a...talán a környezetváltozást!?

Útközben a békétlen sejtek belekóstolhatnak a véráramomban sodródó ázsiai dzsungel levegő különleges zamatába.

Ráérezhetnek a Föld titokzatos vortex kisugárzására, amiről úgy hírlik, hogy kapcsolatot teremthet a fizikai és spirituális létezés között. És bár nem valószínű, de miért is ne lehetne spirituális létezése a plazmasejtnek? És ha már spirituálisak, akkor azt sem tartom elképzelhetetlennek, hogy azon a távoli vidéken, ott Ázsiában, a kozmikus mikrohullámú sugárzás leheletnyi ingadozása egy tengerparti

nyaralás megoszthatatlan élményével fogja gazdagítani a gyülekezési tilalmakat figyelmen kívül hagyó lázadó plazma sejtek dínomdánomát.

És akkor még nem is beszéltünk a proton méretű gravitációs hullámokról, amiket a titokzatos transzcendens plazmahalmazok egy hawaii sziget-beli hullámlovas lelkesedésével nyargalhatnak meg, amíg mi az óceán fölött repülünk.

Most tehát ők követnek engem a nagy útra, ha pedig rájuk esik az útikalauz szerepe, én fogom a rendíthetetlen ólomkatonára fegyelmezettségével nyomon követni őket kifürkészhetetlen végcéljuk felé.

Tehát jelenleg így állunk mi egymással én, és a plazmasejtek! A soha nem remélt útitársak. A névtelen katonák, akik a csontok homályos szögleteiben meghúzódva szervezik testünk biztonsági őrzőjait a hivatlan betolakodók ellen. Ők nem csak egyszerű zsoldosok! Ők igazi hazafiak!

Hogy időként mégis miért fordulnak a hazájuk ellen? Ki tudja?! A hazát olyan sok féleképpen lehet elárulni. Csak nézzünk szét a történelemben és manapság magunk körül!

Ahogy tervezem a lázadó hitszegőket felkészíteni régen megálmodott kalandomra, bizsergéssel töltenek el az utazás szokásos izgalmait. A távoli földek illatai, az ismeretlen partok hullámtörte sziklaomladékai vagy víz teregette homokpadjai mindig is mágnesként vonzottak.

Mi több, tudatom alatt talán még az ingadozó energia mezők, a mikrószugárzások sőt, most már tudom, hogy a gigantikus gravitációs világrengetések fodrokká szelídült rezgései is csalogathattak ezekre a kalandokra.

Lehetséges, hogy a LIGO és a VIRGO messze nyúló csápjai helyett a kutatóknak elegendő volna csupán engem kérdezni az irdatlan világrengetésekről!?

Amint kanyargós merengéseim ehhez a ponthoz értek, eszembe jut eredeti kérdésem: végül is felbukant-e olyan gondolat bennem, amit majdnem elvittem magammal, de itt, most mégis papírra került?

Azt hiszem, hogy a válasz erre a kérdésre igen lehet. Először is kezdek rájönni, hogy az élet mámorosító lehelete sok kérdést bohém módon elhallgattat bennünk, de a végén ezek mégis megfogalmazódnak. Ilyenkor a remélt hosszú évek helyett az idő hirtelen beszűkül, és lázas önvizsgálódásra kényszeríti az arra fogékonyakat az itt létükről, az elmúlás érzéséről, a szakadék túlsó oldaláról.

Azután jön egy sürgető ösztönzés, hogy nézeteinket átformáljuk a dogmákról, az elavult vagy éppen a továbbvitelre érdemes szokásokról, az előítéletekről, a hitekről és hitrendszeréről, a viszolygásainkról és megértő emberi kötődésekről.

Andersen rendíthetetlen katonája a tűzben egy csöppnyi ólom szívvé olvadt. Üzenete azonban hosszú időkre jelképe maradt a lojalitásnak, a bátorságnak és legfőképpen a szeretetnek még egy olyan világban is, ahol a féllábú ólomkatonák gyakran a kályha lángjaira ítéltetnek.

Andersen ezt a gondolatát nem vitte magával és hitem szerint ezzel javított az őt követő feltorlódozó események könyörtelen sodrásán. Számomra pedig itt az idő, hogy elkezdjek keresgélni magamban: rejtőzik-e olyan érték bennem, amit még a szakadék ezen oldalán érdemes volna feltárni?